

ת"פ 233/07/22 - מדינת ישראל נגד מונתצר זידאת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

4 ינואר 2023

ת"פ 233-07-22 מדינת ישראל נ' זידאת

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

על ידי ב"כ עו"ד מירב גבע

נגד

מונתצר זידאת

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד שמשון וייס

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של שוד, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977 וכניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

2. במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים תוקן כתב האישום מבלי שגובשה הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טען כל צד על-פי מיטב שיקול דעתו.

כמו כן, צירף הנאשם תיק נוסף והודה בעובדותיו (ת"פ 3331-12-20, להלן - **תיק הצירוף**). במסגרת תיק הצירוף הורשע הנאשם בעבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין וכניסה לישראל שלא כדין לפי חוק הכניסה לישראל.

3. על-פי כתב האישום המתוקן, ביום 16.6.22, בשעה 16:00 או סמוך לכך, נכנס הנאשם, תושב האזור, לחנות בתל אביב-יפו, בה עבד המתלונן (בן 71). הנאשם המתין עד אשר יצא מהחנות אחרון הלקוחות, אז אחז בכוח את המתלונן מאחור והכניס ידו אל כיסו של המתלונן, זאת במטרה לקחת את הכסף שהיה בו. לאחר שהמתלונן התנגד לכך ואף קרא לעזרה - נמלט הנאשם מהחנות. בהמשך, סגר המתלונן את החנות ופנה ללכת לדירתו הסמוכה, בעוד הנאשם עוקב אחריו ונכנס אחריו לחדר המדרגות בבניין. או אז אחז הנאשם בכוח במתלונן מאחור, לפת את צווארו בידו האחת, ואת ידו השנייה הכניס לכיס מכנסיו במטרה לשדוד את כספו. המתלונן ניסה להתנגד תוך שאחז בידו של הנאשם, אך זה הפילו על המדרגות, המשיך להיאבק בו, משך אותו לרצפה ואף אחז ברגליו. בהמשך, הכה את המתלונן בפניו במכת אגרוף והמשיך להיאבק בו על מנת לשדוד את כספו, תוך שהוא לוחץ על צלעו של המתלונן באמצעות ברכו, אווז בזרועות המתלונן וכן בועט בצלעו. לבסוף, הצליח הנאשם להכניס ידו פנימה לכיסו של המתלונן ולשדוד ממנו 2,000 ₪. המתלונן ניסה להתרומם מן הקרקע ומשהבחין בכך הנאשם דחף את המתלונן על הרצפה ונמלט מן המקום בעוד המתלונן נותר שרוע על הרצפה, חבול ומדמם.

4. על-פי עובדות כתב האישום בתיק הצירוף, ביום 28.7.20, בשעה 14:44 או סמוך לכך, התקרב הנאשם למתלוננת ברחוב מטלון בתל אביב-יפו, תלש בחוזקה מצווארה שרשרת זהב בשווי ₪ 470 וברח מהמקום. לאחר שהמתלוננת צעקה "גנב, גנב", הנאשם זרק את השרשרת במרחק של כ-30 מטרים ממקום האירוע, תוך שנמלט מן המקום.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ התביעה, עו"ד מירב גבע, עמדה על נסיבות ביצוע העבירות בשני התיקים, וטענה כי יש לקבוע מתחמים שונים עבור שני כתבי האישום, זאת בשל השוני בין נסיבות ביצוע העבירה, פער הזמנים בין האירועים, המתלוננים השונים וכן הפער המשמעותי בחומרה בין האירועים.

התובעת הצביעה על מאפייני חומרה ביחס לאירוע השוד ובהם: גילו של קורבן העבירה; היותו של האירוע מתוכנן ומתמשך; רמת האלימות הגבוהה; העובדה כי המעשה בוצע בחדר המדרגות של בית המתלונן. לטענת התובעת, קיימת מגמת החמרה בפסיקה ביחס לאירועי אלימות ורכוש המבוצעים כלפי קורבנות מבוגרים, תוך שבית המשפט העליון מבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיהן האישיות של הנאשמים.

במסגרת הטיעונים לעונש הציגה התביעה את סרטון האירוע כפי שתועד במצלמת אבטחה, וכן הגישה תצהיר של נפגע העבירה, ממנו עולה כי נגרמו למתלונן נזקים פיזיים ונפשיים, כי הוא עזב את העיר תל אביב בעקבות המקרה ומצבו הבריאותי התדרדר.

ביחס לתיק הצירוף, נטען כי מדובר בעבירת גניבה המצויה ברף חומרה גבוה, וזאת בשל אלמנט הנטילה בכוח של השרשרת מגופה של המתלוננת.

על בסיס הטיעונים האמורים, בשים לב שבשני התיקים הורשע הנאשם גם בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, וכן על סמך פסיקה שהוצגה, עתרה התובעת **למתחם ענישה שנע בין 4.5 שנות מאסר ל-7 שנות מאסר** ביחס לתיק העיקרי, ומתחם שנע בין חודש לשישה חודשי מאסר בעניינו של תיק הצירוף.

אשר לעונש המתאים - נטען כי יש למקם את הנאשם במרכז שני המתחמים, תוך צבירת העונש בתיק העיקרי לעונש בתיק הצירוף, וזאת בנוסף להטלת מאסר מותנה ופיצוי משמעותי לנפגעי העבירה.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד שמשון וייס, ביקש לבצע הבחנה בין אירוע השוד בעניינו לבין אירועים אחרים שנדונו בפסיקה, הכוללים רכיבים מחמירים נוספים. בהקשר זה הוסבר, בין היתר, כי אירוע השוד לא התרחש בביתו של המתלונן אלא במקום ציבורי; רמת האלימות שהפגין הנאשם אינה נמצאת ברף הגבוה; לא נעשה שימוש בנשק קר או חם; והחבלות שנגרמו למתלונן לא היו חמורות ולא הצריכו טיפול רפואי.

על בסיס הטיעונים האמורים והפסיקה שהוצגה עתרה ההגנה **למתחם ענישה כולל, בגין שני האישומים, שנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר.**

הסנגור עמד בטיעוניו על נתוניו של הנאשם, ובהם: גילו הצעיר (24); היותו נשוי ואב לשני ילדים רכים בשנים (בני שנה ושנתיים); וביצוע המעשה על רקע מצוקה כלכלית שנבעה מפטירת הוריה של אשתו והתדרדרותו לשימוש בסמים. עוד טען הסנגור כי יש ליתן משקל משמעותי להודאת הנאשם וקבלת האחריות, מהלך אשר

הוביל אף לחיסכון בעדות קורבן העבירה, וכן לעובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות.

7. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, ציין כי אלה נבעו כתוצאה משימוש בסמים, ועתר להתחשבות בית המשפט גם נוכח היותו אב לילדים רכים בשנים.

דין והכרעה

8. לאור השוני בין האישומים, כאשר כל אחד מהם בוצע במועד אחר וכלפי קורבן אחר, ראיתי לקבוע שני מתחמים נפרדים.

מתחם העונש ההולם - התיק העיקרי

9. בתי המשפט עמדו פעמים רבות על החומרה הטמונה בעבירת השוד ועל פגיעתה בערכים חברתיים מוגנים שנועדו לשמור על שלום הציבור, על תחושת הביטחון האישי של תושבי המדינה, על שלמות גופם, ועל קניינים הפרטיים. נקבע כי בגזירת עונשם של עבריינים שהורשעו בעבירה זו, נדרש בית המשפט לשדר מסר ברור כי היא גוררת עימה עונש משמעותי.

ראו בהקשר לעבירת השוד ע"פ 4177/06 מדינת ישראל נ' הויד, פס' 5 (21.6.2006): **"העבירה בה הורשע המשיב חמורה היא גם בנסיבות בהן לא נעשה שימוש בנשק. היא מבטאת אי קבלה של תפישות היסוד של החברה באשר לכבוד שיש לנהוג בגופו של אדם ובזכותו על רכושו. היא מבטאת תפישת שלפיה כוח הזרוע הוא שמכתיב את ההתנהלות וגורמת לכך שהציבור מתנהל בתחושה של חוסר ביטחון אישי, בידיעה כי פורענות עשויה להתרגש עליו גם בהלכו לתומו ברחוב, מידו של מי אשר מבקש לעשות רווח קל. אותם אזרחים תמימים זכאים ללכת ברחוב מוגנים מפני תוקף ואורב שאינו רואה לנגד עיניו אלא את עניינו שלו. בגזירת הדין בעבירה מסוג זה ראוי כי בית המשפט ייתן את הדעת, לצד נסיבותיו האישיות של הנידון והאפשרות לשקמו, גם לצורך לשלוח מסר ברור לפיו מי שנכון לבצע מעשים מעין אלה צפוי לעונש משמעותי שיבטא גם את פגיעתו הרעה בחברה, לצד שיקולי הענישה האחרים."**

במקרה דנן, בוצע המעשה עת הנאשם שהה בישראל שלא כדין, ובכך הצטרפו ערכים מוגנים נוספים למכלול הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם [ראו בעניין זה רע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל**, פס' 17 (8.12.2014)].

10. ככלל, עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים נגזרת מנתוניו של האירוע, ודומני כי במקרה דנן, מדובר בעוצמה לא מבוטלת. בקביעה זו, הבאתי בחשבון את הרכיבים הבאים:

תכנון השוד, המעקב אחר המתלונן ו"עקשנותו" של הנאשם בביצוע השוד - הנאשם נכנס לחנות בה עבד המתלונן, המתין עד ליציאת אחרון הלקוחות וניסה להשלים את מעשה השוד כבר בתוך החנות. גם לאחר שהמתלונן התנגד וסיכל את הניסיון הראשון, הנאשם לא אמר נואש, המתין בסתר עד אשר יסגור המתלונן את החנות ועקב אחריו בעודו צועד לכיוון ביתו, שאז השלים את המעשה. העובדה כי מדובר בשוד שבוצע ב"שתי מערכות" מעצימה את החומרה הטמונה בנסיבות העבירה.

מקום ביצוע השוד - העובדה כי חלקו האחרון של האירוע התרחש בבניין בו התגורר המתלון, וכמעט בואכה סביבתו המוגנת, מהווה נסיבה נוספת שיש לשקלל במסגרת המתחם.

האלימות שהופעלה - יש טעם בטיעון הסנגור לפיו יש בנמצא מקרי שוד בהם הופעלה אלימות בדרגה חמורה יותר מזו שהופעלה בענייננו, בין אם מדובר באלימות בצוותא ובין אם כזו בה נעשה שימוש בנשק קר או חם. יחד עם זאת, והדברים עולים בבירור מצפייה בסרטון האירוע, לא ניתן להתייחס לרמת האלימות שהופעלה ככזו הנמצאת ברף התחתון. מדובר במאבק שכלל לפיתה בצוואר, מכת אגרופ ששילח הנאשם לפניו של המתלון, לחץ שהפעיל על צלעותיו, ובהמשך בבעיטה ששיגר לצלע. לאחר השלמת המעשה, וכאשר הבחין הנאשם במתלון שהוא מנסה להתרומם, דחף אותו פעם נוספת על הרצפה ונמלט מן המקום. האמור לעיל, מלמד אפוא כי מדובר בשוד אלים, וניתן למקם את עוצמת האלימות במרכז המנעד.

גילו של המתלון - המתלון בן למעלה מ-70, אשר יכולתו להתנגד לכוחו של הנאשם, הצעיר ממנו בעשרות שנים ושכוחו במוותו, היא מוגבלת. יש צורך במתן הגנה מוגברת לאוכלוסייה מבוגרת, וראה בהקשר זה עמדת בית המשפט העליון בע"פ 5209/17 **אבו נסארה נ' מדינת ישראל**, פס" 16 (25.1.2018) שם נקבעו הדברים הבאים: **"חומרתה של עבירת השוד ברורה מאליה, קל וחומר כאשר קורבנות העבירה הם אזרחים מבוגרים, שלעתים הם 'טרף קל' לביצוע עבירות שוד; אזרחים אלו זכאים לתחושת ביטחון ולידיעה כי מי שיתקוף אותם לא יחמוק מן העונש הראוי לו"**.

הנזק שנגרם למתלון - כפי שקורה כמעט בכל עבירת שוד, הנזק אותו יש לבחון הוא למעשה משולש - נזק רכוש, נזק פיזי ונזק נפשי. בענייננו, הגם שהמתלון לא ניזוק פיזית באופן חמור, ברור כי עוצמת החוויה קשה וזאת בהינתן האימה האוחזת כל אדם בסיטואציה מעין זו, קל וחומר כאשר מדובר באדם מבוגר, שאך במזל לא נגרם לו נזק חמור יותר. השפעתו הנפשית של האירוע על המתלון עולה באופן מובהק מהצהרתו שהוגשה על-ידי התביעה. במישור הרכושי, יש משקל גם לסכום הכסף שנשדד (כ- 2,000 ₪).

צירוף הנתונים שפורטו לעיל, מלמדים על פגיעה משמעותית בערכים המוגנים, שאך מעצימה נוכח העובדה כי אלה בוצעו על-ידי מי ששהה בישראל באופן לא חוקי.

11. אשר למדיניות הענישה הנוהגת בגין עבירה של שוד, הרי שקיימת קשת רחבה של מקרים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם, ובהקשר זה מצאתי להפנות למקרים הבאים:

ע"פ 4761/20 **עתאמנה נ' מדינת ישראל** (16.11.2020) - המערער הורשע, על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב), בכך שהוא ונאשם נוסף שהו בתל אביב בסביבות השעה חצות כשבידיהם שני מכלי גז פלפל, ניגשו למתלוננת שחלפה על פניהם, תקפו אותה באמצעות ריסוס פניה בגז פלפל, ונאשם 1 ניסה לחטוף את תיק היד בו אחזקה ובכך גרם לנפילתה ארצה. בעודה שרועה על הקרקע, חטף ממנה הנאשם 1 את התיק בכוח בו היו 16,860 ₪, צמידי זהב, טבעות זהב, שרשרת זהב משובצת יהלומים, ומסמכים לרבות תעודת זהות. כתוצאה מהמעשים סבלה המתלוננת מאודם בעיניה ובפניה וכן נפצעה בכף ידה ובשתי הברכיים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 20 ל-40 חודשי מאסר בפועל** והשית על נאשם 1 **עונש של 26 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים; ועל המערער **עונש של 33 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים. המערער הגיש ערעור על חומרת העונש אולם בהמלצת בית עמוד 4

המשפט העליון חזר בו מהערעור.

ע"פ 5209/17 **אבו נסרה נ' מדינת ישראל** (25.1.2018) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב), ובעבירות נלוות בכך ששדד מאישה בת 65 תיק יד, יחד עם אחר. המערער התנגב אל מאחורי המתלוננת, דחף אותה בחוזקה ומשך את התיק בכוח. כתוצאה מהתנגדותה, נפלה המתלוננת ארצה ונגרמו לה חבלות. באותו זמן המתין האחר במכונית ולאחר השוד השניים נמלטו מהמקום כאשר האחר נוהג על אף שלא היה לו רישיון נהיגה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שנע בין 24 ל-42 חודשי מאסר** והשית על המערער עונש של 32 חודש מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

ע"פ 4777/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.1.2018) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת שוד בנסיבות מחמירות בכך שיחד עם אדם נוסף, תקפו בצוותא קשיש בן 83 שעשה דרכו לעבר סניף בנק במטרה להפקיד כסף. השניים התקדמו לכיוונו של המתלונן, תקפו אותו בצוותא, ובעודו שרוע על הרצפה נטלו מכיסו סך של 2,000 ₪ במזומן. לאחר מכן, המשיכו להכותו בכל חלקי גופו וחיפשו בכיסיו מכסיו כסף מזומן נוסף. כתוצאה ממעשיהם נגרמו למתלונן פציעות וכאבים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שנע בין 36 חודשי מאסר ל-60 חודשי מאסר בפועל, והשית על המערער 40 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שקבע כי העונש שנגזר על המערער אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות אלימות, והוא אף מתון ונוטה לקולה.

ע"פ 1233/15 **מאג'ד נ' מדינת ישראל** (19.1.2016) - הנאשם הורשע בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, בכך שבצוותא עם מעורב נוסף, קשר קשר לשדוד נשים מבוגרות. הנאשם עקב אחר שתי נשים שאחת ענדה על צווארה שתי שרשראות זהב, ועם הגעתן לנקוד המסוימת ברחוב, הודיע על כך למעורב הנוסף, אשר תלש בכוח את שרשראות הזהב מצווארה של אחת הנשים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה **הנע בין 24 חודשי מאסר ל-50 חודשי מאסר**, והשית על הנאשם עונש של 36 חודשי מאסר.

ע"פ 970/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.3.2015) - המערער עקב אחר מתלוננת, ילידת 1950, שעה שהלכה ברחוב, כאשר בשלב מסוים משך בחוזקה את תיקה על-מנת לגנוב אותו. המתלוננת אחזה בתיק בחוזקה, אולם הנאשם הפעיל כוח, ומשום חששה כי יפגע בה הרפתה מהתיק. הנאשם נמלט מן המקום, כאשר באותה נקודת זמן היו בתיק 40 ₪ במזומן, כרטיסי אשראי ופריטים נוספים. במקרה זה, קבע בית המשפט המחוזי בחיפה מתחם עונש **הנע בין 12 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר, והטיל עונש של 20 חודשי מאסר**, לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש המאסר, אולם הפחית במקצת את רכיב המאסר המותנה.

ע"פ 5974/15 **אבקסיס נ' מדינת ישראל** (10.8.2016) - המערער הורשע על יסוד הודאתו (לקראת תום פרשת התביעה) בעבירת שוד בנסיבות מחמירות בכך שקשר קשר עם אחר לבצע שוד. המערער והאחר הגיעו לסניפי בנק שונים ותצפתו על לקוחות הבנקים. ביום 5.1.2015 הגיעו השניים לסניף בנק הפועלים והבחינו במתלוננת, ילידת 1948, עקבו אחריה עד שנכנסה לבניין, שם המתינה למעלית כשהיא אוזת תיק יד ובו 1,000 ₪, 1,600 דולר ופלאפון נייד. המערער רץ לכיוון המתלוננת כשהוא חבוש בקסדה ועוטה לידי כפפות, משך בכוח את תיקה על המתלוננת ונמלט מהמקום יחד עם האחר, שהמתין לו על קטנוע. כתוצאה מהמעשים, המתלוננת נפלה ונגרמו לה חבלות באגן שמאל. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שנע בין 40 ל-70 חודשי**

מאסר והשית על המערער עונש של 45 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

ע"פ 1873/13 **בניטה נ' מדינת ישראל** (20.3.2014) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות והסתייעות ברכב לביצוע פשע בכך שהחליט, יחד עם אחר, לשדוד קשישה כבת 84 אשר משכה כ-5,000 ₪ מחשבון הבנק שלה. כשיצאה המתלוננת מסניף הבנק, עקב אחריה המערער וכשהיא נעצרה התקרב אליה מאחור ומשך בחוזקה את התיק שהיה תלוי על כתפה עד שהשתחרר מאחיזתה וגרם לנפילתה לרצפה. המערער ברח עם התיק לעבר הרכב בו חיכה לו האחר ושניהם נמלטו מהמקום. בית המשפט המחוזי **השית על המערער 36 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

ת"פ (מחוזי ת"א) 65368-07-19 **מדינת ישראל נ' סקא** (9.11.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד (לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, בשונה מעניינו) בכך שהחליט לשדוד את המתלוננת, ילידת 1937, אשר הלכה ברחוב ונשאה בידה תיק אישי ובו טלפון נייד, מפתח, כרטיס אשראי וכסף מזומן. הנאשם רכב על אופניו בעקבות המתלוננת, התקרב אליה מבלי שתבחין בו, דחף אותה בכתפה ומשך ממנה את התיק. כתוצאה מהדחיפה, נפלה המתלוננת ארצה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שניע בין 24 ל-60 חודשי מאסר** והשית על הנאשם 44 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים.

ת"פ (מחוזי מרכז-לוד) 25806-08-17 **מדינת ישראל נ' פרוז** (20.2.2020) - הנאשם שדד בצוותא עם אחר את המתלוננת, ילידת 1953, עת הלכה ברחוב באמצעות ריסוס גז פלפל על פניה. באותו מקרה אף איבדה המתלוננת את שיווי משקלה ונחבלה בברכה הימנית, תוך שהנאשם ושותפו גונבים ממנה את תיקה, ובו מספר פריטים ונמלטים מן המקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש **הנע בין 18 חודשי מאסר ל-48 חודשי מאסר**. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, זאת לאור מתן בכורה לאינטרס השיקומי.

12. על יסוד כלל הנתונים אשר פורטו לעיל, ראיתי להעמיד את מתחם העונש ההולם ביחס לתיק העיקרי **ברף התחתון שלו על 28 חודשי מאסר וברף העליון שלו על 48 חודשי מאסר**.

מתחם העונש ההולם - תיק הצירוף

13. עבירת הגניבה פוגעת בערכים המוגנים של השמירה על שלום הציבור, על תחושת הביטחון, ועל הסדר הציבורי, וכן בערכים של הגנה על קניינו, שלמות גופו ופרטיותו של הפרט. בתי המשפט עמדו בהזדמנויות רבות על הערכים המוגנים שנפגעים בביצוע מעשי גניבה.

ראה בעניין זה עמדת בית המשפט העליון בדנ"פ 2334/09 **פרי נ' מדינת ישראל**, פס' 47 (23.5.2011):

"האיסור על גניבה הוא מן האיסורים הבסיסיים שהדין הפלילי מטיל על האדם עוד מימים ימימה. איסור זה מקורו בהגנה על זכות הקניין, המוחזקת כזכות חוקתית של הפרט. ההגנה על רכוש הפרט חיונית לקיומו של סדר חברתי תקין, והיא הניצבת בליבה של עבירת הגניבה. אכן, "הערך המוגן על ידי עבירת הגניבה הוא שמירת רכוש הזולת".

14. בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות הגניבה, נתתי דעתי למקרים הבאים: ת"פ (ת"א) 49212-08-19 **מדינת ישראל נ' עבד** (17.2.2021); ת"פ (ב"ש) 50902-06-16 **מדינת ישראל נ' אבו סבית** (24.5.2018); ת"פ (חיפה) 51506-06-15 **מדינת ישראל נ' חדיד** (26.6.2016); ת"פ (ת"א) 46874-01-12 **מדינת ישראל נ' אל עיסאוי** (18.04.2013); ת"פ (נתניה) 24335-10-13 **מדינת ישראל נ' אלגרנאוי** (22.11.2015).

15. בענייננו, מדובר בגניבה מגופה של המתלוננת אשר לוותה באקט כוחני וניתן לראות בכך כנסיבה בעלת משקל לקביעת מתחם העונש ההולם, ראה בהקשר זה עמדת בית המשפט העליון בע"פ 5299/92 **הררי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(3) 485, 526 (1995): "**גניבה מעל גופו של אדם היא מעשה של עזות מצח, של התגרות ישירה בקרבן, של עימות ישיר עם גופו ושל יצירת סיכון ממשי לרווחתו הגופנית והנפשית**".

16. על יסוד האמור לעיל וביחס לתיק הצירוף, ראיתי לקבוע **מתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר לריצוי בפועל**.

קביעת העונש המתאים לנאשם במתחמי הענישה

17. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה, הבאתי בחשבון את הנתונים הבאים:

(א) גילו הצעיר של הנאשם (24).

(ב) העדר עבר פלילי לחובת הנאשם והעובדה כי עומד בפני ריצוי מאסרו הראשון. אין חולק כי קיים שוני בין ענישת נאשם שנכנס ויוצא מבית המאסר בתדירות גבוהה, לבין ענישת נאשם שזו לו הסתבכותו הראשונה.

(ג) מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו, קיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה עליהם. כלל ידוע הוא כי בהודאת נאשמים טמון רכיב אינהרנטי של הפנמת הפסול במעשה העברייני, באופן שמצדיק התחשבות מסוימת בקביעת העונש בגדרי מתחם הענישה. זאת ועוד, הודאת נאשמים בביצוע עבירות בשלב מוקדם של ההליך משליכה על המשאבים הציבוריים הנדרשים לביורר הטענות, ויש בה כדי לחסוך זמן ציבורי ניכר. זאת ועוד - במקרה דנן, ביצע הנאשם מהלך של צירוף תיקים, ובכך "ניקה שולחן" וניתן להתחשב אף בכך.

(ד) יש משקל מסוים לנסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם כפי שאלה תוארו על-ידי בא-כוחו, וכן לעובדה כי מדובר באב לשני ילדים רכים בשנים המהווה "עוגן כלכלי" בתא המשפחתי.

סוף דבר

18. על יסוד כלל השיקולים שפורטו לעיל, ראיתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו 20.6.22.

ב. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת

עמוד 7

אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ד. פיצויי לשני המתלוננים באופן הבא: 4,000 ₪ למתלונן בתיק העיקרי (פ.פ.) ו-1,000 ₪ למתלוננת בתיק הצירוף (ABBAH AFH GVRIHOT).

הפיצויי ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.7.23. התביעה תדאג לעדכן את המתלוננים בדבר זכאותם לפיצויי ובדבר הצורך למסור פרטיהם למזכירות בית המשפט.

ניתן צו למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"א טבת תשפ"ג, 4 ינואר 2023, במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**